

Of zou het toch zo'n vaart niet lopen? Misschien dat niemand anders het te weten zou komen? Als ze allemaal hun mond zouden houden? Maar dan nog zou hij dit blijven meedragen, de rest van zijn leven. Zou hij dat wel kunnen?

Toen zijn moeder hem rond de middag op dwingende toon verplichtte om op te staan, lag hij nog steeds te zweten als een rund en zich suf te piekeren over wat er was voorgevallen.

"Wat zie je bleek?" merkte zijn moeder meteen op. "Toch te veel drank gemixt waarschijnlijk? Ik had je er nog zo voor gewaarschuwd."

Mopperend trok ze zijn gordijnen open. Het felle zonlicht deed hem onmiddellijk wegkruipen onder zijn lakens. Zo kon zijn moeder hopelijk de schaamte niet aflezen van zijn gezicht.

"Zorg maar dat je snel beneden bent," mopperde zijn moeder nog na. "Als je toch per se tot het einde wilt blijven, kan je me maar beter tonen dat je dat ook aan kan. Het eten is binnen tien minuten klaar."

Ze verdween uit zijn kamer en Manu hoorde haar verder klagen en zuchten op de trap.

Zelf bleef hij toch nog even liggen, met het laken strak over zijn hoofd getrokken. Het liefste zou hij gewoon niet meer opstaan, van de aardbodem verdwijnen, maar hij besepte ook wel dat dat geen optie was. Daarom raapte hij al zijn moed bijeen en maande zichzelf aan om toch maar op te staan.

Het koude water gutste in zijn trillende handen, die hij als een teiltje onder de stromende kraan probeerde te houden. Hij bracht het bodempje water naar zijn lijkleke gezicht en wreef het uitgebreid over zijn gelaat. Hij proestte en negeerde de koude.

Toen hij opnieuw opkeek in de spiegel, was er nog steeds geen

greintje kleur in zijn gezicht te bekennen. Holle, haast zwarte ogen staarden hem aan.

Hij wist nu al dat zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn, dat hij nooit meer hetzelfde naar zichzelf in de spiegel kon kijken. Het liefst zou hij in tranen uitbarsten.

Bestond er maar een mogelijkheid om de tijd terug te draaien, dan zou hij nooit naar die fuif gegaan zijn. Of zichzelf een halt toegeroepen hebben voor de daden gesteld werden. Zijn voorgevoel had hem niet bedrogen. Maar nu was het te laat.

Terug op zijn kamer hees hij zich in een stel verse kleren, uiteraard gewoon de bovenste die in zijn kast lagen. Een witte T-shirt met een flauwe grap – een aardappel die in een pakje friet zijn verdwenen broer herkent – een volledig zwarte hoodie met capuchon en een gescheurde witgevlekte jeans waren ditmaal bij toeval de uitverkorenen.

Zijn plunje van gisteren, die hij iets zorgvuldiger uitgekozen had om een leuke avond te beleven, lag in een hoopje op de stoel naast zijn bed.

De sigarettengeur die ervan af walmde, verraadde dat er in de tent waar de fuif plaatsvond naar hartenlust gerookt was. Zo'n open tent gold een beetje als buitenlucht, waardoor het rookverbod dat in de cafés van kracht was, niet doorgetrokken werd naar zulke tentfuiven.

Hij walgde van de geur. Het deed hem terugdenken aan gisterenavond. Nooit zou hij nog een sigaret aanraken! Tot op heden had hij af en toe wel eens aan een sigaret getrokken, dat kwam lekker stoer over bij zijn vrienden, maar hij had eigenlijk nooit veel gegeven om de geur en de smaak.

En dan sprak hij nog niet over het ternauwernood ingehouden hoesten als gevolg van de werking van de rook op zijn longen.

Met het trauma van gisteren in gedachten kon hij sowieso geen

sigaret meer ruiken of zien. Hij gooide de stinkende kleren snel in de badkamer in de wasmand. Kon met het uitwassen van de geur ook maar de herinnering aan gisterenavond gewist worden, dat zou nog eens handig zijn.

“Wil je wel eens maken dat je beneden bent!” riep zijn moeder onderaan de trap. “Het eten staat al een kwartier op tafel, zo dadelijk eet je het maar gewoon koud.”

Manu kon sowieso geen hap door zijn keel krijgen, toch begreep hij dat hij zich niet eeuwig boven kon verschuilen. Met de moed in zijn schoenen daalde hij langzaam de trap af.

“Zo, ben je daar eindelijk?” De cynische vraag van zijn moeder werd gevolgd door een lange stilte. “Is alles in orde?” klonk het vervolgens iets onzekerder.

Manu probeerde de blik van zijn moeder te ontwijken, het huilen stond hem nader dan het lachen. Hij moest iets bedenken, of zijn moeder zou het niet kunnen laten hem onder een spervuur van vragen te bedelven, net zolang tot de waarheid op tafel lag.

“Een slechte ervaring met een meisje,” mompelde hij binnensmonds. Dat was niet eens echt gelogen. De vragende blik van zijn moeder veranderde onmiddellijk in één van begrip.

“Daarom dat je zo bleek ziet,” knikte ze vol medelijden. “Ga maar snel zitten en eet wat. Het klinkt nu waarschijnlijk even hard, maar die teleurstelling slijt wel. Je bent nog jong, je zal nog vaak verliefd worden en misschien ook nog wat tegenslagen te verwerken krijgen. Daar word je alleen maar sterker van.”

Manu knikte haar dankbaar toe en zette zich aan tafel. Op dat moment kwam ook zijn vader binnen. Die had, zoals altijd, eerst zijn klusjes in de tuin willen afronden alvorens te komen eten, een typische gewoonte die zijn moeder al vaak vervloekt had.